

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΠΑΝΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΤΣΑΚΙΝΙΑ

Ένα περίεργο επεισόδιο της Τουρκοκρατίας. Οι χωρικοί του 'Αχμέταγα και ο 'Οθωμανός τσιφλικούχος. Βρήκε ο τέντζερης το καπάκι του. Μια πρωτάκουστη αίτηση. 'Ο Θανάσης Τσακινιάς και το τελευταίο δέλημά του. 'Η όρυξη του 'Αγ. Μια σκηνή στα αέρια. Και ο Σατανάς έπληρε την ψυχή του.

Ένα χωριό της 'Αργολίδος διατηρεί ακόμη, από τα μαύρα χρόνια της σκλαβιάς, το όνομα του 'Οθωμανού δρχοντά του: λέγεται 'Αχμέταγα. Και από παππού σε άγγόνι, διακονίζονται στο χωριό αυτό μια περίεργη παράδοση:

Ο 'Αχμέτ άγας ήταν όχι μόνο του χωριού του, αλλά και όλης της επαρχίας ο πλουσιώτατος. Τέλος ήρθε μια μέρα που όσος οι σημερινοί νεόπλουτοι—ο 'Οθωμανός εισοδηματίας έπαθε ο όρμις α ν ι σ μ ό ς, ήτοι άστυφιλία ν, με άλλα λόγια βήκε στενόχωρη τη ζωή του χωριού και άπεσάσιν να μετακινήσει στην πρωτεύουσα τοι Μαρίν, δηλαδή στην Τριπολιτσά, όπου οι Τουρκαλάδες περιόισαν ένθενκτικά έζη. Έπρεπε όμως ν, άφήσει στα κτήματά του τοποτηρητή και άντιπροσώπ, και δέν έδυσκολεύτηκε να πόνε βρή.

Ο κτρ Θανάσης Τσακινιάς, πρόκριτος του χωριού, άνέλαβε τη δουλειά αυτή, με το άξηματόν βέβαια.

Ο 'Αχμέτ άγας ή πολύ έντυπος ήτανε, ή πολύ τυχερός στην έκλογή του: 'Ο Τσακινιάς ήξερε καλά όλους τους αναχωρούντες του, ήταν δραστήσιος, πομπόνηρος, αλλά πρό πάντων κακός και διασημένος. Εισέπρατε με έμπειρία τη δεκάτη και τα νόμιμα δικαιώματα του άφέντη του, έλλούιζε και τον έαυτό του κι' έτσι έμεναν και οι δύο εύχρηστοί.

Γιά να τα κατορθώνη όμως εύκολότερα όλα αυτά γίνιηκε σσατός τυράννος για τους δυστυχισμένους ραγιάδες. 'Αν και χριστιανός, δείχνότανε τυροβόλος επό τους Τούρκους και δέν ύπηρχε τρόπος καταπίεσης, βαναυσισμού, θηριωδία που να μη την έβλεπε ως άνόρθεια. 'Ο Άλχηρσασόδισκος αυτός άντέγραψε τός μεθόδους των τυράννων, χωρίς να λυπάται ούτε τίς χήρες ούτε τα όρφανά.

Οι δυστυχισμένοι ραγιάδες άλλο δέν μπορούσαν, παρά να ίκετενούτο το θεό να τους λυπηθή και να τους άπαλλάξη από τα νύχια του τρυφτός αυτού, άφου όλος οι άναφορές τους στις Τουρκικές άρχες στάθηκαν άνώφελες. 'Ο Τσακινιάς ήξερε να τις μεταιώνη, κάθε φορά με πλούσια πεσάσια.

Έξαφνα ο Χριστιανομάχος Τσακινιάς έπεσε άρρωστος βαριά. Μόλις ο 'Αχμέτ 'Αγας τώμαθε, άντηρυψε κι' έστειλε άμέσως το γραμματικό του να μείνη για την ύγεια του πολυτιμου τοποτηρητή του και ενανύα με του έξη-τήση 5.000 γρόσια πού του καθυστερούσε από το λογαριασμό της τελευταίας έσοδείας.

Ο Τσακινιάς έχωμογέλασε για την τελευταία διαταγή του 'Αχμέτ 'Αγά και έλεγε στον άπεσταλμένο:

— Να πής από μέρους μου στον πολυχρονημένο μας άφέντη, πού ο θεός να κόβη από τις ήμέρες μας και να του δίνη ρουνα, ότι προσκύνω δουλικώς το χατήρι του και φιλώ τη σκούτα του... Να μην άνηρυχθι το θέλω γι. το γέρος, γιατί δέ θα χάσει ούτε άσπρο... Τά ά χ ω έ ξ α σ α φ ι σ μ έ ν α !

Ο γραμματικός έγύρισε στην Τριπολιτσά και άνεκοίνωσε πιστά την άπάντησή του Θανάση του Τσακινιά.

Ο 'Αχμέτ 'Αγας, πού ήξερε κατά βέβης τον κύρ-Θανάση του, καθισούχσε έντελής.

— 'Πέκει;' (πάει καλά), έλεπε. 'Ηξερε ακόμη ότι ο τοποτηρητής του ήταν έμπορος, και άόρη δέν είχε οίκογένεια και κληρονόμους.

Με τον καιρό ή όρρασσεια του Τσακινιά έχωροτέρεινε. Οι συχωριανοί του πού το μάθαίνανε, έτρεφον κρυφά τα χέρια τους από εύχαριστήση. Φαντασθήτε λιανό πόσο έχόρησαν όλοι, όταν μια μέρα, χωρίς να είναι οόδη, άκουσαν την καμπάνα της εκκλητίας να χτυπεί έπιμου.

— Τι; μπρος φόρως ο Τσακινιάς;

— Όχι, αλλά μάς ζητάει όλους, να πάμε οπί του, άπάντησε ο καππάς. Όλοι να μάς μιλήρη, λέει.

Γύρω στο κρεβάτι του χριστιανομάχου μαζεύτηκαν οι πρόκριτοι και οι γέροι του χωριού. 'Ο άρρωστος άδυνατιμένος, κατακίτρινος με μού φωνή, έλάλησε και έλεπε:

— 'Αδέρφια μου, νοιώθω πώς δέν είμαι καλά. Γι' αυτό σας έπροκάλεσα όλους έδώ να συχωρεσθήτε. Χριστιανός είμαι κι' έγώ... Σας έκανα πολλά κακά. και τώρα μετανοώω πικρά... Συχωράτε με, αδέρφια, συχωράτε με!...

— Χριστός και Παναγιά, τι είν' αυτά πού λές, άφέντη μαρ. Δέν έχεις τίποτα, θα γιάνης έως σου το εύχόμισσε όλοι! Κοντά-νο, άφέντη, κοντάγιο! 'Επειτα έμεις δέν έχουμε και κονένα πορό-πονο μαζί σου.

— Μα βλέπω δέν πέ συχωράς, αδέρφια, έλεπε άνασταναζοντας ο άρρωστος. 'Αχ, τώρα καταλοβίνα τι σκληρός ήμενα μαζί σου!

— Θεός φυλάξοι! διέκοψαν όλοι παραγμένοι. Συχωρεμένος να είσαι! Συχωρεμένος!

— Σας εύχαριστώ... 'Ακούστε τώρα και τουτό: Νοιώθω πώς άν δέ συχωρεθώ όλόντελο, ο Διάβολος θα πάρη την ψυχή μου για νήν πύη στη Κόλαση, να ήνε βράση μέσα στα καζάνια με την πίσσα. Δέν είν' έτσι, παπά μου;

— Μα εύλογημένη, προσάδθηκε να τον γαθησάχη ο καππάς, ο θεός...

— 'Ο θεός έέρει το έργατά μου. 'Ημωνα άγιοις και θηρίο άνήμερο!... 'Ενας μονάχα τρόπος είναι για να με συχωρήρη. Κι' γι' αυτό σας ένάλεσα έδώ. 'Αγοάτε: Μόλις ξεψύχηω, το συ-νοχήθ έδώ όλο το χωριό μας, άντρες γυναίκες, παιδιά, όλοι, συ-φώμελα. Και να μην κλάψη κανένας για μένα τον πολασμένο, αλλά να μου περσώσε στον λαμό ένα χοντρό σιόνι για να σούρετε το κοντοφύρι μου, το κρηματισμένο τρέξι τρέξι στο χωριό μας!

Στην πρωτάκουστη αυτή ποράληρη έφαιραν όλοι. Και με μια φωνή άπάντησαν ότι δέ μπορούσαν να κάθουν μια τέτεια άσέβεια στο άγιο (!) λειψάνο του και να μη τους το χωσάση ο θεός να τότε χάσουν...

Μά ο Τσακινιάς, μελοκλαίγοντας και άνασταναζοντας έπέμενε:

— 'Αχ, τώρα καταλοβίνα πόσο σας έτυράνησα, έλεγε. 'Ανά-μα στην ώρα πού γεννήθηκα! Πώς να με συχωρήσει ο θεός μένα!... 'Αν είστε χριστιανοί, μη μου το άνηθήτε και ο θεός να σά, δώ-ση χίλια καλά... Το θέλω, είς ή μόνη και ή σπαθή χάρη πού σας ζητώ! Αύτη ή ευμορία πού θα γίνη στο λειψάνο μου, θα σώση την ψυχή μου την άιστωλή!

Τέλος οι γεροντώτεροι, βλέποντες την επιμονή του, ύποσχεθήκαν ν' έκτελέσουν την τελευταία του θέληση. Και ο Τσακινιάς, για κά-θες άσφάλεια, τους έβαλε να όριοσθόν στο εί-κόνημα της Παναγίας! 'Ενας γέρος έζήτησε από τον Τσακινιά να κάρη και γραφή την αίτησή του. 'Εκείνος δέ δέχηκε.

'Υστερ' από λίγες μέρες, ο Θανάσης ο Τσακινιάς πορέδωσε τη μαρφή ψυχή του στο Σατανά. 'Αμέσως όλο το χωριό μαζεύτηκε στο σπίτι του, έπέρασαν την άκρη ενός μαρκιού σκιοιού γύρω από το λαμό του και έσυραν το πώμα του τρέξι φορές γύρω από το χωριό, ένω οι καμπάνες χτυπούσαν λυπητερά. Γιατί με την τελευταία του αυτή θέληση, οι άγαθοί χριστιανοί τον είχαν ελκινύνης συχωρήσει, μαρικοί μάλιστα πού πονόψυχοι έδάφρυσαν κιάλα όταν έπιασαν το σκεινι να τροβήσουν.

'Αφου τον έθαψαν, έσκέφτηκαν ότι έπρεπε ν' άναγγείλουν το θάνατο του τοποτηρητή και στον 'Αφέντη του χωριού, τον 'Αχμέτ 'Αγά. Και την άλλη μέρα έπιτροπή από ηρχίζοντες έπληρε για το σκοπό αυτό στην Τριπολιτσά.

Στο χωριό όμως ύπήρχαν και δύο τρέξι 'Οθωμανικές οίκογένεις οι όποιες με φρίκη είχαν ιδεί τους χριστιανούς να άφένουν στους δρόμους σόν φόβο σκύλο, τον τοποτηρητή του 'Αχμέτ 'Αγά. 'Εστειλαν λοιπόν την ίδια μέρα δύο Τούρκους στην Τριπολιτσά, να πούν στον 'Αχμέτ να διατερόναι και να του τα παραστήσουν ως στα-σιαστικό κίνημα. Οι Τούρκοι άπεστολμένοι έφτασαν πρώτοι! και όταν ο 'Αχμέτ 'Αγας άκουσε το θάνατο του ήρωάτη του και το διασυρμό του πώματος του, έγινε έξω φρενός.

Έπάνω σε τέτοιο θυμό τότε βήκε ή 'Επιτροπή των ηρχόντων.

— 'Ο 'Αχμέτ 'Αγας ήνε δέλητης με βασιές και βλαστήμιες.

— Σκύλοι, έπιστοι, καλάρδες, μού τότε σκοτσάτε το Θανάση μου, μού τον έπνίξετε! Θα το πληρώσει όμας άκριβά, μού τον Προφήτη!... Όλα τώμαθα, έλα! Θα σας έξολοθρεύω, βραίμερσι γμαούγηδες! Θα σας περ-σώω από το τελευτή ό-λους! 'Αλάτι θα σκείρω στο χωριό σας, καμιάφρηδες!

Οι δυστυχισμένοι χωρι-οί χλωροί από το φόβο τους, στην όρχη δέν ευρί-σκαν λόγια να τον κατα-πραθούν. 'Αμα όμως έ-παψε ν' βοήη, ο γεροντώ-ς πος πήρε θάρρος και του

